NAŠE FARNÍ RODINA

Nasza Rodzina Parafialna

FARNOST KARVINÁ

ročník VIII. / číslo 74. duben 2017

Co najdete v tomto čísle

Nevyhnutelnost smrti s. 3

Uslyšíme ticho a možná taky zpěv 4

Ukrižovanie - rozprávka alebo brutálny čin? 5

Než si pro nás přijde 6

Pochopit církev: Paschální triduum 7

Rosťárny o ničem: Kde jsi, Bože? 9

English for Parish:
The Easter Story Game, The vocabulary of pope Francis 11

Děti nám to vysvětlí 12

O fryštátských farářích (4):
Josef Alois Dostál, Josef Plasuń 12

Perly papeže Františka 13

S kolárkem v kuchyni:
čokoládová pěna s ovocem 14

Poznejme se:
Všechno je k něčemu dobré - rozhovor s kostelnicí Marií Brecherovou 15

Ze života farnosti:
Několik informací k hospodaření farnosti 16

Úmysly mší svatých 27.03.-07.05.2017 18

Co nás čeká... a nemine:
Pravidelná setkávání farních společenství 20

Adorace, pobožnosti, návštěvy nemocných 20-21

Předvelikonoční zpověď 21

Basiu, díky :) 22

Velikonoční svátky v Karviné 23

úvodník

Drodzy Parafianie, Parafianki i Parafianiątka…

…„śmierć” to być może temat zaskakujący jak na początek wiosny i okres przed Świętami Wielkanocnymi, czyli świętami zwycięstwa życia nad śmiercią. Dla nas chodzi tu o życie w nas i życie wieczne. Warto jednak pamiętać, że są to przede wszystkim Święta (nie Święto!) Zmartwychwstania Jezusa Chrystusa, nawet gdyby, czysto hipotetycznie, komuś wpadł do głowy pomysł, że Wielkanoc będziemy obchodzili w listopadzie. Nie jest to święto jajek, żonkili, rozkwitającej leszczyny i zajęcy, ani pomlázky czy śmigusa-dyngusa, ale Zwycięstwa Chrystusa nad grzechem i śmiercią. Czemu właściwa jest forma liczby mnogiej, doczytacie się w tym numerze Naszej Rodziny Parafialnej.

Często unikamy tematu śmierci, boimy się go, wypychamy na manowce naszych myśli. Kiedy ktoś odchodzi, mówimy o „tym najgorszym”. Czy dla nas, jako ludzi wierzących w Wieczność i Zmartwychwstanie to rzeczywiście jest właściwy ogląd tych spraw? To jest pytanie!

Święta Paschalne, które są już za rogiem naszego kalendarza, są wyśmienitym czasem do zastanowienia się nad tym tematem. Mamy świadomość naszego codziennego umierania i konfrontacji z odchodzeniem naszych bliskich. Nie są to łatwe i lekkie chwile. Kiedy ktoś odchodzi na Wieczność, jest nam smutno, czujemy pustkę i jest to normalne, naturalne i zrozumiałe, ale…

No właśnie! To „ale” znaczy, że dla nas po śmierci nie ma pustki, że śmierć nie jest definitywnym końcem. Wierzymy przecież, że po rozłące, spowodowanej śmiercią, znów się spotkamy, kiedy Pan nas odwoła z tego świata, w Jego Królestwie, a później po zmartwychwstaniu nas wszystkich… co wyznajemy co tydzień, śpiewając czy recytując „Credo” podczas niedzielnej mszy św.

Konieczny jest czas odnalezienia się po stracie kogoś, kogo kochaliśmy. Psycholodzy twierdzą, że ten żal potrzebujemy wypłakać i przeżyć cały rok w nowej i częstokroć ciężkiej sytuacji. Rok a czasem dwa lata. Jest to zrozumiałe, ale świadomość, że ludzkie życie się nie kończy, ale się zmienia – jak to przypomina jedna z pogrzebowych prefacji, ułatwia nam przejście przez to doświadczenie. I warto pamiętać, do czego jesteśmy powołani – do życia w Wieczności dzięki Zmartwychwstałemu. Może warto na szarfie wieńca pogrzebowego zamiast „ostatnie pożegnanie” napisać „do zobaczenia w niebie”.

Przemek

Naše farní rodina / Nasza Rodzina Parafialna

Neprodejné. Náklady na jeden výtisk jsou ve výši ***17 Kč.***
Texty článků prochází jazykovou korekturou. Obrázky převzaty většinou z internetu.

Vydavatel: *Římskokatolický farní úřad Karviná, Pivovarská 2/1, 733 01 Karviná 1, tel.: 596 314 455, e-mail: nfr@farnost-karvina.cz*

Redakce: *Tereza Ondruszová (šéfredaktor), Alena Foltynová, Anna Špirková, Eva Steffanová, Jana Lokajová, Kamila Fašungová, Lucie Zormanová, Monika Káňová, P. Przemysław A. Traczyk, Rostislav Mechúr*

Nevyhnutelnost smrti

Všichni musíme jednou opustit tento svět. To je neotřesitelná jistota lidského života, který je pouze dočasný. Náš život může trvat krátce, déle nebo i velmi dlouho. Ale kdy, kde a jak ukončíme naše pozemské putování, to ví pouze vševědoucí Bůh. Fenomén smrti doprovází lidstvo po celou dobu jeho existence. Smrt však není jen definitivním zastavením funkcí srdce a mozku, nýbrž zasahuje i během života člověka. Ohrožuje ho rozličnými způsoby: přírodními pohromami, neštěstími v pracovní i dopravní činnosti, epidemiemi smrtelných nemocí, válkami i terorismem, které člověka upozorňují, že není pánem svého života a smrt mu ho jednou s konečnou platností odejme. Smrt takto dává životu pečeť ohraničenosti a konečnosti.

Člověk od pradávna toužil po nesmrtelnosti. V pohádkách se vyskytuje živá voda, v řecké mythologii nápoj bohů – nektar, který ve spojení s ambrosií zaručoval nesmrtelnost, ve středověku alchymisté usilovně avšak marně hledali elixír života a v naší době se konají pokusy se zamrazováním lidí, ještě žijících s nevyléčitelnými chorobami, v naději, že po nalezení léků na jejich nemoci, budou rozmrazení dále žít. I kdyby tyto pokusy byly úspěšné, to ještě neznamená, že budou žít s tělem a duší věčně – že smrt bude překonána. Konec pozemského života člověka je tedy neodvratný, protože biologické uzpůsobení člověka spěje nevyhnutelně k zániku. Také první člověk v ráji by nežil nekonečně, i kdyby nezhřešil.

Fenomén smrti tudíž nevyhnutelně přísluší člověku, který se však snaží různými způsoby téma smrti „zpracovat“. Jedno z nejjednodušších řešení otázky smrti je její tabuizace, to znamená, že se o ní nemluví a mlčí. Existují různé prostředky tabuizace smrti – může to být horečná pracovní činnost v podnikání či politice, aktivní sportovní činnost, přehnané zábavy všeho druhu, časté cestování, holdování konzumu i vytlačování umírajících do samoty nemocnic, domovů důchodců a hospiců bez přítomnosti nejbližší rodiny. Ale všechny tyto tabuizační prostředky znehodnocují lidský život, protože lidsky hodnotně žije jen ten, kdo se obrazně řečeno dívá smrti do tváře a kdo s ní také počítá.

Položme si ale i otázku, zda je smrt definitivním koncem existence člověka? Odpověď nalézáme především v Písmu Svatém. Svatý apoštol Pavel v listě k Soluňanům (1 Sol 5,23) rozlišuje v člověku tři složky: tělo, duši a ducha. Tělo a duše jsou složky přirozené, které podléhají zákonům přirozeného světa, a které zákonitě končí smrtí člověka. Duch je nadpřirozená složka člověka, která podléhá zákonům nadpřirozeného světa. Lidský duch je nesmrtelný a přechází ve smrti do věčnosti – do oblasti nadpřirozena. A právě na existenci ducha člověka se zakládá náš křesťanský postoj k fenoménu smrti. Křesťan nalézá potvrzení své víry ve věčný život zejména ve svědectvích Písma Svatého. Už několik století před Kristem židovský svatopisec v knize Kazatel píše: „Člověk se po smrti vrátí jako prach do země, odkud vzešel, ale jeho duch se vrátí k Bohu, který ho dal.“ Ano, to božské a nesmrtelné v člověku existuje věčně. A proto nám apoštol Pavel doporučuje, abychom příliš netruchlili nad odchodem našich zesnulých, protože se s nimi setkáme, až i my překročíme práh smrti.

Ale nejvěrohodnější informaci o možnosti posmrtné existence člověka nám dává Bůh-Člověk, Ježíš Kristus, který nejen mluví o věčném životě, ale také o odpovědnosti člověka za prožitý pozemský život, především v uskutečňování života lásky k Bohu a k člověku. Život lásky může žít každý člověk, proto do šťastné věčnosti k Bohu se mohou dostat i nevěřící, když uspějí se svými skutky nezištné sloužící lásky před spravedlivým Božím posouzením na věčnosti.

Křesťanská víra nám tedy poskytuje významnou duchovní útěchu při vyrovnávání se s fenoménem smrti. A čím živější a hlubší bude naše duchovní napojení na pravého Boha, tím větší posilu dostaneme ve zdolávání případného smutku z neodvratnosti našeho pozemského konce. Můžeme tedy tuto úvahu o smrti ukončit optimisticky: sice musíme zemřít, ale máme opodstatněnou naději, že budeme existovat dále v duchovní podobě s oslaveným tělem a že si můžeme už zde na zemi připravit i „blaženější“ věčný život, když si vytvoříme i větší zásluhy u Boha ze života nezištné praktické lásky.

Diakon Bruno Borski

Uslyšíme ticho...

Je prosinec 2016, blíží se den narození našeho spasitele. Máme se těšit a radovat. Jde to těžko. Mám během třinácti dnů za sebou třetí účast na pohřbu blízkého člověka. Každé odcházení bylo jiné. Jedno dost nepochopitelné. Druhé očekávané, ale přesto bolestivé. Třetí jsem nejvíc oplakala, ale přesto byl tento odchod nejvíc radostný.

První umřela Dáša, měla 49 let. Vlastně jsem ji ani neznala. Velmi dobře však známe její sestru. Trávíme spolu dovolené, volné dny a večery. Dášu odvezli s běžnou virózou do nemocnice. Za deset dnů zemřela na selhání jater. Nikdy nepila alkohol, nekouřila a lékům se také vyhýbala. Pro všechny její blízké, obrovský šok a nepřipravenost na tento odchod. Pohřeb se konal v obřadní síni. Beze slov, pouze s oblíbenou hudbou Dáši. Možná pro někoho nepochopitelné, ale i toto rozloučení mělo svůj smysl.

Přesně za týden se konal pohřeb strýce. Bojoval s rakovinou 2 roky. Do posledních dnů to vypadalo, že boj vyhraje, rodina tomu věřila a dál plánovala společnou budoucnost. Odešel. Teta zařizovala pohřeb a poprosila mě, zda bych nenapsala smuteční řeč. Dost mě to zarazilo, měla jsem strýce moc ráda, ale zas tak blízko jsem ho neznala. Neměla jsem žádnou instruktáž, snad jen to, že to nemá být nábožné. Znáte to…tak jako po jaru přichází podzim…po podzimu zima…tak tahle ne. Psala jsem tedy o cestě, ne o cíli, psala jsem o vděčnosti, o dobrotě a o tom, jak nikdy nezapomeneme. Přitom jsem si říkala, jak moc takový odchod musí bolet. Zoufalství, že je konec. Odchod bez naděje a víry. Můj proslov nepoužili. Byla jsem tomu ale moc ráda. V obřadní síni se chytla slova vnučka. Byla to krásná, velmi osobní řeč. Plakala ona, plakal celý sál. V této chvíli jsem věděla, že tady sice chybí naděje a víra, ale určitě ne láska. A ta přece víru a naději doprovází, takže k nim daleko nemá.

Než se dostanu ke třetímu prosincovému pohřbu naší blízké přítelkyně Jany, nejdříve vám ji představím. Když nám ji náš kamarád před 25 lety představil, byl to šok. Afektovaná nafrněná madam v kostýmku a širokém klobouku, která nechápala, kde k nám její nastávající přišel. Brali se 13. 9. v pátek ve 13 hodin na hradě Karlštejn. Svatba byla velkolepá a krásná. Chyběla maminka nevěsty, která se svatbou nesouhlasila. Během pár let jsme se s Janou začali mít rádi. Nezměnila se, byla svá, ale přijali jsme se navzájem takoví, jací jsme byli. Měla velké výhrady vůči mnoha lidem, jen tak jí někdo nesedl. Velmi krásné bylo, jak velice milovala zvířata a rostliny. Měla nádhernou zahradu, obdivovala jsem její upravenou květenu a do toho všechno to zvířectvo – koně, psy, kočku, želvu, andulky, křečky, rybičky. Vždy chodila velice krásně oblečená a načesaná. Prostě dáma. Dlouhou dobu se starala o Častolovický zámek. Díky ní a její spolupráci s hraběnkou se stal jedním z nejnavštěvovanějších zámků. Pak se stala kastelánkou na státním zámku v Litomyšli. Byla to velká výzva. Zvládala to s velkým elánem, šarmem a láskou k tomuto světovému dědictví UNESCO. Zámecká paní na pravém místě. Nezapomenutelné jsou večerní posezení na nádvoří jen pro nás. Měli jsme se rádi i přes odlišné názory. Názory na politiku, na lidi a na víru, nepochopitelné pro nás bylo, jak se špatně vyjadřovala o své mamince, se kterou měli společnou domácnost. Odsuzovala jakoukoliv církev a nechápala nás, když jsme v neděli odcházeli na mši svatou. Ve 47 letech onemocněla. Operace, chemoterapie. Nezvládala to. Když se dozvěděla, že se nemoc vrací, odmítla už jakoukoliv lékařskou pomoc. Hledala pomoc u léčitelů. V létě jsme ji navštívili. I v nemoci to byla pořád dáma, pohostila nás, ale bylo vidět, že ví, že naposledy. Naposledy jsme poslouchali její neuvěřitelné zážitky, které dokázala skvěle vykreslit, naposledy jsme slyšeli její naprosto dokonalý zvučný smích. Modlila jsem se za Janu denně, prvně za její uzdravení, pak už za její smíření. Před Vánoci by měl být zákaz umírání. Pohřeb byl 22. 12. v kostele svatého Jiří. V kostele? Jana? Kostel byl plný lidí. Manžel

se synem a maminkou Jany stáli u rakve. Začala mše a pak povídání kněze o tom, jak Jana našla cestu ke smíření a odpuštění. O tom, jak moc si přála už odejít, ale bála se o to, aby jejím odchodem netrpěl syn, manžel a její maminka, se kterou se v době nemoci velmi sblížila. Mluvil o její radosti ze svátosti smíření. Mluvil o Janě, její naději a víře. Na konci mše byl můj muž poctěn tím, aby společně s Janiným synem, manželem a rodinným přítelem odnášel rakev. Plakala jsem, neboť jsem věděla, že synovi, manželovi a mamince bude Jana neskutečně chybět. Zároveň jsem pociťovala velkou radost a dík za zázrak, který se stal. Někdo by jistě řekl, to je normální, tonoucí se stébla chytá. Ale to neznal Janu. Vždy si stála za svým pevně a tvrdě, nikdy nehrála divadlo a nikdy nedělala věci pro to – kdyby náhodou.

O smrti se píše těžce. Většina z nás věřících se vlastní smrti nebojí. Bojíme se však o ztrátu svých blízkých. Proto prosím Pána, ať obejme každého blízkého, který zažil, zažívá a zažije tuto ztrátu. Přeji požehnané Velikonoční svátky, radost a víru ve vzkříšení.

Kamila F.

Ukrižovanie – rozprávka alebo brutálny čin?

V čase Vianoc sa všetci tešíme na rozprávky. Hlavne tie vianočné, o šťastí, láske a s dobrým koncom. A nevadí nám, že sme ich videli už minimálne dvadsaťkrát. Ale čo tak veľkonočná rozprávka? Ako by asi vyzerala? Bola by veselá alebo smutná?

Rozprávka...

Ak o niečom počujeme mnohokrát, už to pre nás nie je ničím zvláštnym. Vieme, ako to začne, čo tam bude zaujímavé a vieme, ako to skončí. Niekedy to už ani nemusíme pozerať či počúvať, vieme, čo bude nasledovať. A tak sa môže stať, že aj vážne situácie, ktoré by mali mať hlbší význam, berieme len ako rozprávku, ako príbeh. Nehľadáme v ňom podstatu. A preto aj „príbeh ukrižovania“ sa pre nás môže stať len rozprávkou. O Ježišovi, ktorý zomrel a po troch dňoch vstal z mŕtvych. Veď sa nič tak hrozné nestalo, skončilo to dobre. Ale je to správny postoj?

Smrť...

Ale...čo sa tam vlastne stalo? Ježiš bol odsúdený na smrť...zradil ho človek z jeho partie. Jeden z jeho vyvolených. Vláčili ho kade – tade, ale nikto z kompetentných na ňom nenašiel vinu. A predsa si prešiel krížovou cestou, bol bičovaný, opľutý, korunovaný trním, niesol ťažký kríž, cestou stretával rôznych ľudí, videl svoju matku utrápenú. V podstate bol brutálne zabitý, potupený a zosmiešnený. Ten, ktorého si svet vôbec nezaslúžil. Bol mladý, plný života...nebolo to tvrdé? Pre niekoho, kto bol nevinný...kto hovoril pravdu...Dnešným slovníkom by sme to nazvali, že bol brutálne zavraždený, utýraný. Takéto tvrdé slová sa nám vôbec nepáčia – ale bolo to tak.

Absurdné...

Viete, čo mi ešte príde zvláštne? To, že ho odsúdili za to, kým v skutočnosti bol. *- Jeho vinu označili nápisom: „Židovský kráľ.“ – Mk 15, 26* Nie je to absurdné? To naozaj musel zomrieť preto, že je kráľ? Je nutné zomrieť za to, kým naozaj ste? Odsúdime niekoho len preto, že je lekár, predavačka alebo smetiar? Kto vie...

Koniec alebo začiatok?

Našťastie, rozprávka mala šťastný koniec. Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych...to je fakt. Vyhralo dobro nad zlom, život nad smrťou a láska nad nenávisťou :) Ale...na rozdiel od klasických rozprávok – toto nebol koniec. Je to práve začiatok. Začiatok života, ktorý nám bol darovaný. Ako sa spieva v jednej gospelovej pesničke: ...“človeče nesmúť, si vybojovaný... zachránený, vykúpený, krvou nevinného vybojovaný“. Tak sa teda snažme žiť tak, aby jeho smrť nebola zbytočná, aby mala zmysel a aby nám jeho zmŕtvychvstanie dodávalo odvahu a chuť žiť :) Zomrel z lásky k nám, tak žime s vedomím, že „niekto“ už za nás zaplatil a my sme slobodní a máme večný život...tak sa z toho radujme :D

Anička

Než si pro nás přijde...

Než si pro nás přijde, úžasný film s Morganem Freemanem a Jackem Nicolsonem v hlavních rolích. Osudy dvou na smrt nemocných mužů, jednoho bohatého a jednoho obyčejného člověka, jako jsme my. Takového, který si dnes a denně vydělává na svou obživu, na svůj život a prožívá své starosti. Něco na byt, něco na stravu a oblečení, něco na kulturu a trochu odložit na dovolenou. Ten druhý nic z toho řešit nemusí. Má vše, na co si vzpomene. Luxusní bydlení, tři auta, dovolenou, kdy chce a kde chce. Sekretáře, který mu vyplní každý jeho rozmar. Najednou se ale něco mění. Ty dva naprosto rozdílné osudy, které by se za normálních okolností nikdy nesetkaly, spojí smrt. Její blízkost a nevyhnutelnost. Jak nicotné a pomíjivé se najednou vše zdá. K čemu peníze, když vám nekoupí ani jeden den života navíc?
Co je v takové chvíli důležité? Co má opravdovou hodnotu? Za co stojí dýchat a dát svůj drahocenný čas, který zbývá? Za co? Co v těch pár dnech ještě vykonat, co udělat, na co nezapomenout?

Bible je plná zmínek o smrti. 300 odkazů? 400? 600? Nevím. Je jich moc, hrozně moc. Kain zabíjí Ábela. Lotova žena se mění v solný sloup. Izraelité vybíjejí celé národy. Všechny jejich muže a děti. Berou mnoha národům naději na obrození. Bijí se mezi sebou a vraždí jeden druhého. Pro moc, vládu, kontrolu, majetek. Pro svou nadřazenost. Andělé, kteří vybíjejí celé armády jedním mávnutím křídel. Lazar, který umírá, a Ježíš, který nad ním pláče. Smrt, smrt a zmar. Všude, kam se podíváte. Bůh, který trestá do několika pokolení po tom, který se provinil. I o tom je Bible. I to v Bibli naleznete. Jen čtěte Starý zákon a nechte se prostoupit tím, co tam je. Oko za oko, zub za zub…

Je tohle ale to, co nám chce Bůh v Bibli o smrti říci? Je to opravdu ono? To, že si mrtví nic nepamatují a nic nemohou, viz Kazatel a Žalmy… Tohle je poselství, které si máme odnést a postavit na něm naši víru a naději?
Ježíš, který umírá na kříži! Sám bez viny a přesto umučený a zabitý pro mnohé. Pro každého z nás…

Bůh nám v průběhu staletí ukazuje svou velikost, své milosrdenství a ptá se každého z nás jednotlivě: „Člověče, co uděláš se svým životem, než si pro tebe přijde? Smrt! Je blízko. Možná za deset let. A možná už zítra. Co důležitého vykonáš? Co ještě stihneš, než společně spočítáme tvé dny? Jak ten zbývající čas využiješ? Tvůj čas, člověče, je tvůj život. Nezapomeň!“

Chtěl jsem a měl jsem připraveno hromadu citací, o které opřu své myšlenky. Je tohle důležité? Vy sami, každý jednotlivě, jste schopni si je v Bibli najít a opřít se o ně. K tomu mě nepotřebujete!

Stačí, když si každý zvlášť zodpovíme sám za sebe: „Co je opravdu důležité?“

Přesvědčovat druhé o své pravdě? Nebo jim říct: „Mám tě rád!“
Pomlouvat druhé, hodnotit jejich chování a říkat o nich, jak špatně se chovají, nebo říct: „Nevím všechno, jen Bůh je schopen říci, co je správné.“
Přesvědčovat druhé o svém vnímání víry, nebo říct: „Proč si to myslíš? Co tě vede k tvým závěrům?“
Odsoudit druhé, že se nechovají podle toho, jak si představujeme, nebo uznat: „Nežiju tvůj život, nejsem ve tvé kůži, nevím, jak bych se já sám ve tvé situaci zachoval.“
Bojovat o své místo na slunci, o uznání a ocenění, nebo říci: „Nejsem hoden, udělal jsem jen to, co jsem musel a měl. Nezasloužím si vaši chválu.“
Nadávat na to, jak hrozně se ke mně druzí chovají, nebo udělat něco malého, pomoci druhému, aby byl svět o maličko lepší?

Měl jsem psát o smrti, jak je o ní psáno v Bibli. A tohle je mimo! Tohle přece není o tom, co Bible o smrti píše.

Opravdu není?

Své myšlenky o smrti přeci opírám o Bibli, o Slovo, o Boha, o Ježíše. Věřte, že tenhle článek nestačí na to, aby vypověděl, co nám chce Bůh o smrti všechno říci. A není to o smrti, kterou známe. O smrti, která přichází, když jsou dny člověka sečteny a jeho čas se naplnil. Není to o smrti, která přichází náhle, když člověk tragicky zahyne a zůstává po něm prázdno a spousta nevysvětlených otázek a nedořešených věcí. Není to o smrti, která bere tělo člověka z tohoto světa. Je to o smrti tak, jak nám ji zvěstuje náš Otec. O smrti, která přichází, zatímco člověk prožívá své každodenní starosti. O smrti, která přichází za našeho života a neznamená náš fyzický konec. O smrti, kterou začíná cesta k Bohu a do Jeho království….

Je to o vnitřní každodenní smrti našeho ega. O smrti nás samotných, takových, jací jsme byli, než jsme se skutečně vypravili na cestu k našemu Otci, k Ježíši a s Ježíšem. Ne tak, že nás někdo na tu cestu postavil, ale že jsme se my sami, vědomě, rozhodli po ní jít a kráčet. S plnou zodpovědností, co to rozhodnutí znamená.

Můžeme být jako to zrno, které se brání puknout a vydat klas, vydat květ. Můžeme být, stejně jako ono, uzavřeni ve slupce našeho já a nepustit Boha dovnitř. Nedovolit mu, aby nás proměnil v úžasnou rostlinu. A nakonec uschneme.

Co vlastně znamená narodit se znovu, z vody, jak o tom mluvil Ježíš s Nikodémem?

Tak jako sadař prořezává stromy, aby je zbavil mrtvých větví a ony daly větší úrodu, tak i my musíme prořezávat naše nitro. Zbavovat ho toho, co nás odděluje od Boha. Větve, které usychají, brání slunci, aby zasvítilo tam, kde je ho potřeba. A rostlina chřadne. Pokud necháme to, co má odumřít, neustále růst, bude to bránit Bohu, aby zasvítil a dotknul se toho, co je potřeba oživit uvnitř nás.

Brát každý den na sebe svůj kříž a nést jej spolu s Ježíšem na Golgotu. Přibíjet na něj naše neřesti, naše hříchy, naši zlobu, naše špatnosti, které nás oddělují od Boha. Předstoupit před něj a říct: „Toto nepatří k tomu, co nás učíš, Bože, a co po nás chceš. Přibíjím to na kříž! Prosím, nahraď to něčím novým tak, aby to vydalo ovoce, které se Tobě líbí. Přibíjím to na kříž, aby ve mně mohla růst láska!“ Každý den, znovu a znovu, malými krůčky, které skrývají velké věci. Každý den znovu a znovu nechat v sobě umírat starého člověka a nechávat se uzdravovat a obrozovat vodou z Kristova boku. Každý den znovu a znovu na cestě k němu. Vyzval nás přeci, abychom ho následovali!

Místo souzení psal do prachu! Mohl vše vykřičet. Neudělal to! Proč to děláme my? Odpouštěl. Chápal. Byl tolerantní. Respektoval. Miloval. Miloval a miluje neskutečnou láskou. Takovou, že sám sebe nechal přibít na kříž. Dal nám přikázání, abychom se vzájemně milovali tak, jako On miloval nás. Každý den přibijme na kříž něco z toho, co nám brání naplnit toto přikázání. Aspoň se o to snažme.

Když se to podaří, jednou budeme patřit v zrcadle na nového člověka. Na člověka, který bude moci říct spolu s apoštolem Pavlem: „Už nežiju já, ale Ježíš skrze mě.“ A naše tváře se rozzáří. Budeme proměněni. Protože Bůh řekl, že království Boží je už dávno mezi námi. Vstupme do něj. Nechme zemřít to staré v nás. Naroďme se znovu! Teď! Právě teď, v tuto chvíli. Nikdy není pozdě. Ještě máme čas, než si pro nás přijde…

Rosťa

Pochopit Církev

Paschální triduum

Co je to ta Pascha? – uslyšel jsem jednou po Biblické hodině. Aha! Pascha, paschální svátky, paschální triduum – to jsou hesla, která můžeme v závěru postní doby poměrně často slyšet, ale jejich význam nám někdy může trochu uniknout, nebo dokonce být zcela tajemný. Je pravda, že pro lidi „teologicky otrkané” je to pojem, který je naprosto jasný, ale je také pravda, že v běžném životě může být naprosto cizí. O to větší mám radost, že tato otázka padla, neboť, když něčemu nerozumím, něco mi není jasné, vždy je dobré se ptát.

Pascha, (hebr. – פֶּסַחpesach, tedy přechod) to jsou nejdůležitější židovské svátky, které naši starší bratři ve víře slaví na památku vyjítí z Egypta na cestu do zaslíbené země Kanaan. Je to svátek, během kterého si připomínají vyjítí z otroctví do svobody, a proto je každoročně slavený, dle Hospodinova příkazu, 14. nizan (Ex 12, 1-14), tedy v první sobotu po prvním jarním úplňku – ano jsou to židovské velikonoce, neboť veliká to byla noc, kdy Izrael znovu získal svobodu.

Proto také i my tento pojem používáme na označení našich Velikonoc. Když otevřeme latinské liturgické knihy, tak právě v nich nenajdeme jiný název doby velikonoční, než právě „tempus paschalis” – tedy čas paschální. Není náhodou, že onen židovský a křesťanský název je shodný, neboť v obou případech se jedná o přechod člověka z otroctví ke svobodě. Ve Starém zákoně v tom vnějším rozměru, kdy Vyvolený národ, díky Hospodinově zásahu, vychází jako svobodný národ… a v Novém zákoně v tom vnitřním rozměru, kdy člověk, díky Kříži Ježíše Krista a Jeho zmrtvýchvstání vychází jako svobodný od svých hříchů.

Ano, tady se dotýkáme velice důležité věci: díky Jeho Kříži a Zmrtvýchvstání. Jedno od druhého je neoddělitelné. Kříž bez zmrtvýchvstání je totální prohrou. Ano, my katoličtí křesťané věříme a vyznáváme, že spása člověka je v Kříži a Zmrtvýchvstání Ježíše Krista, neboť na Kříži se On obětoval za mne a díky Jeho Zmrtvýchvstání je i pro mě možný život.

Je ještě jeden čin, který je neoddělitelný, a to je Eucharistie, ve které se toto všechno děje, zpřítomňuje a je nám blízko.

Právě proto je křesťanským slavením velikonočních svátků celé paschální triduum – velikonoční

třídenní, kdy během jednotlivých dnů prožíváme v liturgii a společenství Církve tyto události, které nám přinesly spásu. Zelený čtvrtek, Velký pátek a noc z Bílé soboty na Velikonoční neděli jsou středem, centrem a klidně bych řekl: epicentrem celého křesťanského roku. Během těchto dnů si připomínáme, a vlastně se děje, naši spásu, neboť mše svatá je zpřítomněním Kristovy oběti a Jeho zmrtvýchvstání. Ne, aby se to dělo zas a znovu, – není třeba, neboť tímto jediným Jeho činem jsme spasení, – ale liturgie Církve nás jakoby přenáší do středu těchto událostí, jsme tam přítomni: ve Večeřadle, na Kalvarii a u prázdného Hrobu.

Zwróćcie, proszę uwagę na jedną bardzo charakterystyczną cechę tych liturgii a aż by się chciało powiedzieć tej jednej liturgii, która trwa trzy dni. Jeśli pozwolimy sobie na to i będziemy uważni, to powinno nas zaskoczyć, ze liturgia Wielkiego Czwartku nie kończy się standardowo, czyli błogosławieństwem końcowym, ale odnosimy Ciało Pańskie do ołtarza przechowania, któremu tradycja nadała nazwę Getsemani albo Ogrójec i tam jakby się rozpływa, odchodzimy od tego ołtarza niezorganizowani, jakby w rozsypce… Liturgia Męki Pańskiej – jako jedyne i najważniejsze wydarzenie Wielkiego Piątku – nie zaczyna się klasycznie znakiem Krzyża i pozdrowieniem, ale ciszą i upadkiem na twarz, który przypomina nam upodlenie Chrystusa, jak również nasz własny upadek do grzechów. Duchowni, który w liturgii funkcjonują „in persona Christi" czyli „w osobie Chrystusa" padają na twarz natomiast świeccy padają na kolana, co jest gestem niewolnictwa, w tym przypadku niewolnictwa grzechu i dłuższą chwilę trwają w ciszy i milczeniu. Tak, tę liturgię zaczyna absolutna cisza… I znowu, na końcu tej liturgii nie ma klasycznego zakończenia, błogosławieństwa i rozesłania, ale znowu liturgia jakby się znowu rozsypuje, rozpływa… a my trwamy przy Grobie Pańskim w skupieniu i ciszy i tak przez cała Wielką Sobotę, aż do zachodu słońca, kiedy to według tradycji żydowskiej kończy się sobota i zaczyna dzień pierwszy po szabacie. Ten Dzień Pierwszy… …kiedy gromadzimy się wokół światła i idąc z Izraelem całą historią zbawienia wchodzimy w rzeczywistość zmartwychwstania Jezusa Chrystusa, które jest centralnym i najważniejszym punktem naszej wiary i nadziei. Tak, to właśnie jest Pascha, czyli przejście od darowania się w Eucharystii, przez ofiarowanie siebie na Krzyżu aż do pustego Grobu. To jest właśnie chrześcijańska Wielkanoc i warto poczynić pewien wysiłek i właśnie tak ją przeżyć, jako całość.

Tak, jest to wysiłek, ale warty zachodu, wejść w tę trzydniową, trwającą liturgię Odkupienia człowieka. Jeśli zdecyduję się tylko na niedzielne świętowanie, to dobrze, spełnię obowiązek, przychodzę do kościoła i stwierdzam, że stało się, Grób jest pusty, zbawienie jest na świecie i wszystko jest OK, ale gdzieś mi uciekła szansa być tego świadkiem, brać w tym wszystkim udział. To jest Wielkanoc tak trochę dziennikarska, przychodzę i stwierdzam fakt, natomiast Kościół zaprasza nas do faktycznego przeżycia Paschy we wszystkich tych wydarzeniach. Być obecnym, tu i teraz, kiedy się to dzieje a później świętować a jest co, ponieważ zwrócona mi jest godność i z niewolnika się staję człowiekiem wolnym w Zmartwychwstałym. Triduum Paschalne jest czasem uczestnictwa i przeżywania, Niedziela Wielkanocna to czas świętowania a poniedziałek wielkanocny (śmigrust, śmigus-dyngus), to już dzień odpoczynku po tych najważniejszych Świętach w ciągu całego chrześcijańskiego roku. Jak je przeżyję, to już osobista decyzja każdego z nas, ale pamiętajmy, że jesteśmy zaproszeni do pełnego przeżycia Świąt Paschalnych. Nie zmarnujmy tego zaproszenia.

Przemek

Kde jsi, Bože?

Od šesté hodiny se po celé zemi zatmělo až do deváté hodiny. A kolem deváté hodiny, vykřikl Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachtani?“ to znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27, 43-46)

Kolikrát by se nám chtělo křičet stejně jako Ježíš na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Jsou naše starosti, naše bolesti tak nepodstatné a malicherné? Pro Boha určitě ano, ale pro nás? Pro nás přeci ne! My v nich žijeme, dnes a denně se snažíme brát a nést náš kříž. Jsou snad dětské starosti bezvýznamné? Pro nás, dospělé, možná někdy ano. Ale pro to dítě, které pláče a zažívá svou bolest? A nemyslím teď trucovité vydobývání si toho svého. Myslím úplně obyčejnou vnitřní bolest. Neskloní se rodič v takové chvíli ke svému dítěti, nepohladí ho, neotře slzy a neřekne: „Tady jsem. Neboj. Zase bude dobře. Mám tě rád.“ A když je dítěti dobře a celé radostné běží, aby se podělilo o pocity štěstí. Neskloní se rodič k němu, nevezme ho do náručí a neřekne: „Jsi šikovný, šikovná. Sdílím tvou radost s tebou. Mám tě rád.“

A my voláme, pláčeme, stejně jako to dítě. Cítíme bolest a smutek. Jako to dítě. Zažíváme radosti a pocity štěstí. Jako to dítě. A v takových chvílích, v těch dobrých i těch zlých (v těch špatných určitě častěji) se obracíme v modlitbách ke svému nebeskému Otci a prosíme: „Obejmi mě. Řekni, že se nemusím bát, že bude zase všechno dobré. Řekni to, Bože. Z pozice toho, který všechno ví. Řekni, ať to slyším, že mě máš rád.“

A jeho objetí nepřichází. Jeho hlas není slyšet.

V takových chvílích chce naše srdce křičet. A možná křičí: „Bože, proč jsi mě opustil?“

Opustil jsi mě, Bože?

A když zástupy propustil, vystoupil na horu, aby se v ústraní pomodlil. Když nadešel večer, byl tam sám. Loďka se zatím již vzdálila několik stádií od břehu, dorážely na ni vlny, neboť vítr vanul proti ní. Při čtvrté noční hlídce k nim přišel; kráčel po moři. Když ho učedníci spatřili, jak kráčí po moři, byli zmateni: „Je to nějaký přízrak,“ říkali, zachvátil je strach a dali se do křiku. (Mt 14, 23-26)

Kolikrát se stalo, že jsi k někomu z nás šel, protože Tě volal? Kolikrát jsi běžel na pomoc, když jsi slyšel úpěnlivé prosby? Kolikrát ses díval, jak námi zmítají bouře života a vlny prožívání s námi smýkají z místa na místo? Kolikrát jsi stál uprostřed té bouře s námi a podával nám pomocnou ruku? Kolikrát?

A kolikrát se stalo, když Tě člověk uviděl, jak stojíš s napřaženou rukou, připraven pomoci, že začal křičet hrůzou a zděšením. Ustupoval před Tebou se strachem, že jsi démon, přízrak? Kolikrát jsi viděl děs v očích svých dětí, když Tě spatřili? Kolikrát?

Kolikrát se stalo, že ses nám dal poznat a my jsme Tě nepoznali? Kolikrát?

Ježíš ji říká: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“ Měla za to, že je to zahradník, a tak mu říká: „Pane, jestli jsi ho odnesl ty, řekni mi, kam jsi ho položil, a já si ho vezmu.“ (Jan 20, 15)

Vždyť ani Marie z Magdaly Tě nepoznala, když ses jí zjevil po svém zmrtvýchvstání. Promluvil jsi na ni, dívala se na Tebe. Viděla Tě před sebou. Žena, která s Tebou procházela zemí a vídala Tě každý den, ani ona Tě nepoznala. Myslela, že jsi zahradník.

Možná i my, stejně jako ona, slyšíme Tvůj hlas, díváme se na Tebe, a přesto Tě nevidíme. Považujeme Tě za někoho jiného. Za někoho, kdo nám Tě ukrývá. Za někoho, kdo Tě od nás odvádí pryč.

Stojíme tváří v tvář Tobě a na Tvou otázku „Koho hledáš?“ odpovídáme stejně jako Marie: „Hledám Boha. Kde je?“

A jak tak spolu rozmlouvali a rokovali, stalo se, že se k nim připojil sám Ježíš a šel s nimi; ale cosi jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali. (Lk 24, 15)

A možná kráčíš s námi, stejně jako jsi kráčel s učedníky do Emauz a my Tě znovu nevidíme. Proč? Co nám brání poznat Tě? Jsme tak

zabráni do diskuse o tom, co se stalo a co se děje, že nevidíme realitu? Jsme tak zabráni do vlastního prožívání a toho, co jsme viděli, že to brání našim očím, aby viděly? Aby prozřely a uviděly Tě v plné slávě jít po našem boku?
Jsme dnes tak zahlceni špatnými zprávami z televize a novin, že nemůžeme uvěřit, že bys byl vedle nás, s námi, v tom všem?

Proč o tom ale pochybujeme? Jsi přece všudypřítomný! Musíš tu s námi být! V dobrém i ve zlém, jsi s námi, Otče.

Boží lampa dosud nebyla zhasnuta a Samuel ležel v Jahvově svatyni, tam kde byla Boží archa. Jahve zavolal: „Samueli, Samueli!" On odpověděl: „Tu jsem," a běžel k Elimu a řekl: „Tu jsem, přece jsi mě volal."- „Nevolal jsem tě," řekl Eli, „jdi si zase lehnout."…. (1 Sam 3, 3-5)

A možná nás voláš, stejně jako jsi volal Samuela, my Tvůj hlas slyšíme, a přesto máme pocit, že to volá někdo jiný. Že s námi mluví někdo jiný. Bráníme se uvěřit, že bys nám věnoval pozornost, že bys s námi ztratil byť jen slůvko. Proč? Protože se necítíme hodni Tvé lásky, Tvé pozornosti?
Ale my po ní přece toužíme, Otče! Voláme Tě ve svých modlitbách, prosíme Tě, abys byl s námi, abychom mohli poslouchat Tvůj hlas.

Možná jen to, kdo jsi, neodpovídá představě, kterou jsme si o tobě udělali. Možná nechceme vidět Tebe, našeho Boha a Otce, ve své plnosti toho, kým skutečně jsi.
Čteme Bibli, posloucháme Tvé Slovo, snažíme se Tě poznat… A přesto Tě nepoznáváme. My přece nejlépe víme, jak bys měl vypadat! My přece nejlépe víme, jak bys měl konat! My přece nejlépe víme, co je správné a co zlé!

A tak si ani nevšimneme, že jsme se zavřeli do představ o Tobě, jaký vůbec nejsi.
„Přicházíš k nám po vodě…" a my křičíme hrůzou. Proč? Protože nejedeš v loďce, jak by se slušelo na člověka? Přicházíš v nových situacích, které tě odkrývají ve své velikosti, slávě a lásce. A co děláme my? My odsuzujeme a bráníme se. Chceme staré obyčeje. Chceme to, nač jsme zvyklí.
Ty ale stojíš před námi a oslovuješ nás: ***„Koho hledáte?"*** Stejně jako farizeové se díváme na tebe a říkáme: „Hledáme Boha. Čekáme, až přijde." Nevidouc, že už dávno stojíš před námi a mluvíš s námi.
„Kráčíš s námi cestou…" vysvětluješ a povídáš, máš s námi trpělivost. A my stále neslyšíme! Jak dlouho už takto vedle nás a s námi jdeš? Jak dlouho nám odkrýváš svá tajemství? Jak dlouho ještě s námi půjdeš?

Ano, nepoznali tě Tví nejbližší. Možná proto, že jsi byl proměněn. Možná. Jenže Tě nepoznali ani ti, se kterými jsi kráčel za svého života mezi nimi. Uplynulo spoustu let od té doby. A my se ptáme, co se od té doby změnilo? Jak jsme se změnili my, lidé. Stále znovu jsme schopni dívat se na Tvé dílo a křičet: „Ukřižuj! Ukřižuj!" Jen proto, že nám něco nezapadá do představy, kterou jsme si o Tobě učinili.

Tu Eli pochopil, že hocha volal Jahve, a řekl Samuelovi: „Jdi si lehnout, a zavolá-li někdo na tebe, řekneš: Mluv, Jahve, neboť tvůj služebník poslouchá," a Samuel si odešel lehnout na své místo. (1 Sam 3, 8-9)

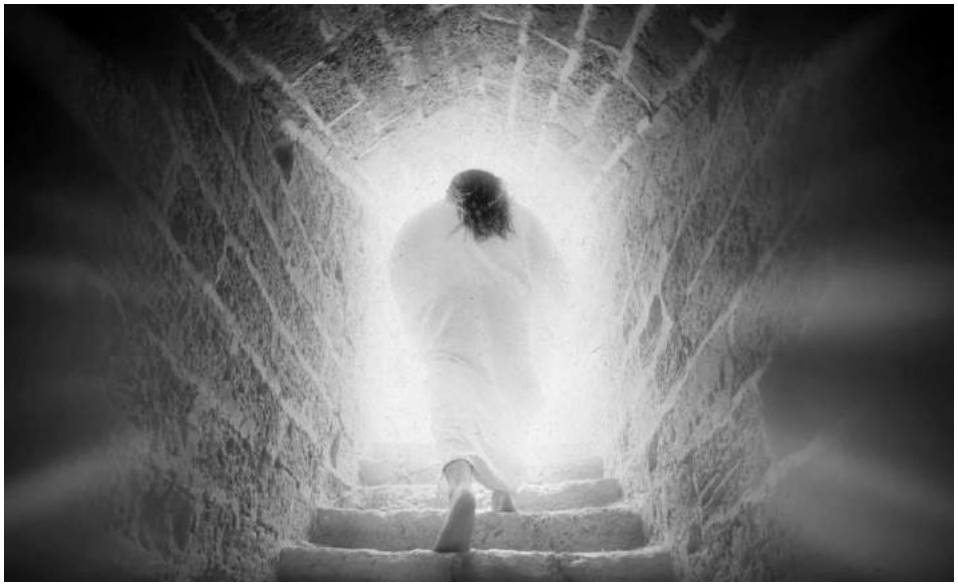
Možná jsme ještě jen nepochopili, že to jsi Ty. Že ten hlas, který slyšíme, je Tvůj hlas, Bože. Že situace, které prožíváme, jsou od Tebe. Možná potřebujeme jen někoho, jako byl Eli, aby nám řekl, že jsi to Ty, kdo nás volá a co máme udělat, až tě znovu uslyšíme.

Jahve přišel a byl tam. Zavolal jako předtím: „Samueli, Samueli!" a Samuel odpověděl: „Mluv, neboť tvůj služebník poslouchá." (1 Sam 3, 10)

Protože Ty jsi přišel a jsi mezi námi. Jsi s námi stále. Dnes a denně! Kráčíš nám v ústrety, zjevuješ se nám a mluvíš s námi, jdeš s námi naší cestou a odkrýváš nám pravdy o sobě. Prosím, pomoz mi teď v této postní době a i později, až skončí, být otevřený k Tvému hlasu. Pomoz mi, abych dokázal ztišit sám sebe a zapomenout na to, jakou představu jsem si o Tobě udělal. Pomoz mi zapomenout na vše, co znám. Pomoz mi žasnout nad Tebou! Pomoz mi objevit v sobě znovu duši dítěte, pro které je každý okamžik kouzelným darem.

„Mluv, Otče, tvůj služebník poslouchá."

Rosťa

The Easter Story Game

Matthew 26: 36
Q. - Where did Jesus go to pray after the Last Supper?
A. - Gethsemane

Matthew 21: 7-11
Q. - Jesus rode a donkey into a city. What was the name of the city?
A. - Jerusalem

Mark 15: 22
Q. - What was the name of the place where Jesus was crucified?
A. - Golgotha

Matthew 27: 2
Q. - Who was the Roman governor during the time of Jesus' crucifixion?
A. - Pontius Pilate

Matthew 26: 69-75
Q. - Who denied Jesus three times?
A. - Peter

Matthew 26: 47-49
Q. - Which disciple betrayed Jesus in Gethsemane?
A. - Judas Iscariot

Matthew 27: 45
Q. - How many hours did darkness fall over the land before Jesus' death?
A. - 3 hours

Matthew 27:3
Q. - How many pieces of silver was Jesus betrayed for?
A. - 30

Matthew 27:62 - 28:10
Q. - After Jesus died, how many days was it until he arose from the dead?
A. - 3 days

THE VOCABULARY OF POPE FRANCIS

General Audience, Ash Wednesday, 1st March 2017

Dear Brothers and Sisters, Good morning!	Dobré ráno, drazí bratři a sestry!
We enter the Liturgical Season of Lent.	Vstupujeme do liturgie postní doby.
Lent as a journey of hope.	Půst jako pouť naděje.
These 40 days are also for all of use a release from slavery, from sin, to experience freedom, the encounter with the Risen Christ.	Také pro nás všechny je nadcházejících čtyřicet dní vyjitím z otroctví a hříchu směrem ke svobodě a setkání se Zmrtvýchvstalým Pánem.
May the Lord show you the path of hope to follow.	Ať vám Pán ukáže cestu naděje k následování.
God bless you all!	Bůh žehnej vám všem!

Alena

Děti nám to vysvětlí?

1. Co je to Popeleční středa?

Ondra (6) – nějaký svátek, začíná postní doba.

Matouš (8) – to nám dává pan farář do vlasů popel.

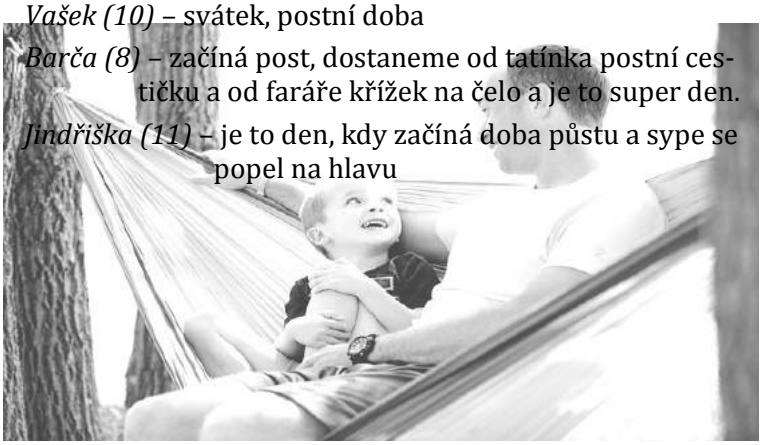
Maruška (5) – to, že nám dává Pán Ježíš popel na vlasy.

Hanka (9) - …že ti dají popel na hlavu a začneme se postit.

Vašek (10) – svátek, postní doba

Barča (8) – začíná post, dostaneme od tatínka postní cestičku a od faráře křížek na čelo a je to super den.

Jindřiška (11) – je to den, kdy začíná doba půstu a sype se popel na hlavu

2. Jak dlouho trvá postní doba?

Ondra (6), Vašek (10), Jindřiška (11) – 40 dní

Maruška (5) – Nevím, hodně dlouho?

Hanka (9) – Dva měsíce.

Barča (8) – Vím, že to končí na -cet, čtyřicet? třicet? dvacet?

3. Co jsou to Velikonoce? Co slavíme o Velikonocích?

Vašek (10) – svátky, Pán Ježíš umřel a vstal z mrtvých, je to křesťanský svátek, který slaví nejenom křesťané.

Jindřiška (11) - …že se Ježíš obětoval za nás lidi, že vstal z mrtvých.

Maruška (5) – Hody, hody, Ježíšek ožije.

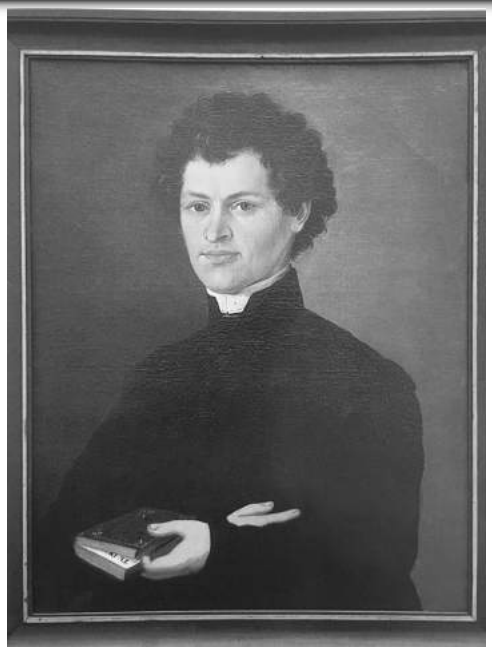
Hanka (9) - …že Ježíš vstal z mrtvých.

O fryštátských farářích (4)

Josef Alois Dostál

Dříve než nastoupil na místo arcikněze ve Fryštátě, byl arcikněžem a generálním vikářem v Bělsku. Tuto hodnost si podržel i ve Fryštátě. K předání fary došlo 25. bubna 1828. Za jeho působení ve Fryštátě byl vysvěcen kostel sv. Marka. Pro tento kostel pořídil P. Dostál obraz evangelisty Marka. Úspěšně se ujal také vyučování a zřídil školu ve Starém Městě. Zemřel 1. února 1855.

Josef Plasuń

Narodil se 18. 3. 1797. V dobách dr. Opolského byl kaplanem ve Fryštátě. Během požáru 6. 4. 1823 farář nařídil vynášení z kostela liturgických parament. Farní vikář Plasuń byl v tom tak svědomitý, že se stal farářem v Bohumíně – opravil tam kostel a faru. V roce 1850 se stal fryštátským farářem, děkanem a školním dozorcem a 3. 12. 1855 se stal biskupským komisařem. Roku 1861 obdržel řád císaře Františka Josefa. Podporoval školy a nemocnici. Zemřel 20. 1. 1864 a je pohřbený při vstupu kostela sv. Marka na pravé straně. Pohřbu se účastnilo 64 kněží a pohřební řeč vedl jeho nástupce.

Tomáš

Perly papeže Františka

V této rubrice opět přináším inspiraci pro náš život od Svatého Otce.

K obrácení je třeba odvahy a pokory – 14. 3. 2017 (Kázání z Domu sv. Marty)

V homilii při ranní mši mluvil Svatý otec o podnětu k obrácení, jak zaznělo v dnešním čtení z proroka Izaiáše (1,10.16-20*): »Přestaňte jednat zle, učte se jednat dobře«.* Papež František tuto pasáž ze čtení komentoval slovy: *„Každý z nás – denně udělá něco nepěkného. Bible přece říká, že svatý hřeší sedmkrát denně. Důležité však je nezvyknout si na život v nepěkných věcech a odloučit se od toho, co duši kontaminuje a umenšuje, a osvojit si prokazování dobra.“*

Je nutné přestat jednat zle, nechat se vést Pánem a jednat dobře, obrátit se nejen verbálně, ale i v činech. K tomu nás vybízí Svatý otec. To je hlavním úkolem konverze v postní době. Pro konání dobra je však zapotřebí odvahy a pokory. Je zapotřebí odvahy a pokory na to odvrátit se od zla a konat konkrétní dobré skutky.

Jak říká papež František: *„Není snadné konat dobro: musíme se to neustále učit. Pán nás tomu učí. Učte se jako děti. Na cestě života, křesťanského života, se učíme denně. Každý den je třeba se něco naučit, abychom byli lepší než včera. Přestat jednat zle a učit se jednat dobře je pravidlo obrácení. Obrátit se neznamená jít za nějakou vědmou, která nás kouzelnou hůlkou obrátí. Nikoli. Je to cesta. Cesta, na níž je třeba přestávat a učit se.“ „Hledejte spravedlnost, přispějte utlačenému, sirotku pomozte k právu, zastaňte se vdovy. Konkrétní věci. Dobrému jednání se lze naučit konkrétně, nikoli verbálně.“*

Prozřetelnost je Boží láska, která působí ve světě a žádá nás o spolupráci (15. 3. 2017)

Papež František přináší poselství členům Mezinárodního sdružení charit. Ve svém poselství Svatý otec připomíná, že první charity vznikly díky sv. Vincentovi z Pauly a byly zaměřeny na pomoc těm nejubožejším lidem venkova i měst. Svatý Vincent tak prokázal velkou dobrotu, takovou, jakou Bůh chová ke všemu svému stvoření. Viděl v chudých zástupce Ježíše Krista, údy jeho trpícího těla.

Svatý Otec připomněl členům Mezinárodního sdružení charit, že jejich angažovanost se zakládá převážně na Boží Prozřetelnosti, a připojil řečnickou otázku: *„Co jiného je Prozřetelnost než Boží láska, která působí ve světě a žádá naši spolupráci?“*

Svatý Otec pak členy Mezinárodního sdružení charit pobídl, aby se i nadále věnovali potřebným, zejména ženám a dětem, které se ocitly v situaci nouze. *„K ostrému vidění dnešních forem chudoby nestačí velké ideje,“* dodal papež, *„je potřeba žít z tajemství Vtělení, totiž z tajemství Boha, který se ponížil a stal se člověkem, aby člověka pozvedl a spasil. Nejde pouze o krásná slova, nýbrž o realismus, v němž jsme povoláni žít jako církev. Skutečný lidský rozvoj a autentická lidská svoboda totiž neexistuje bez hlásání evangelia, neboť nejsvrchovanějším aspektem lidské důstojnosti je povolání člověka být v duchovním spojení s Bohem.“* Papež František v závěru vybídl členy charit, aby svědčili o Kristu také skrze osobní svědectví slovy: *„Chudí tak budou moci rozpoznávat Krista také ve vás a ve vašem jednání.“*

Kdo bojuje s Kristem, bude spolu s Ním triumfovat (12. 3. 2017)

V této promluvě, kterou Svatý Otec pronesl ve Vatikánu na Svatopetrském náměstí před mariánskou modlitbou Anděl Páně, nás inspiruje právě pro dnešní postní dobu.

Inspiruje nás následujícími slovy: *„Ježíš chtěl svým proměněním na hoře Tábor ukázat učedníkům svoji slávu nikoli proto, aby se mohli vyhnout kříži, nýbrž aby jim naznačil, kam kříž vede. Kdo umírá s Kristem, s Kristem vstane z mrtvých. Kříž je branou vzkříšení. Kdo spolu s Ním bojuje, bude spolu s Ním triumfovat. Toto je poselství naděje, které je obsaženo v Ježíšově kříži a vybízí nás ke statečnosti v našem životě. Křesťanský kříž není domácí výzdoba či okrasný přívěšek, nýbrž pobídka k lásce, s níž se Ježíš obětoval, aby zachránil lidstvo ze zla a hříchu. V této postní době rozjímejme zbožně o kříži, o ukřižovaném Ježíši. Kříž je symbol křesťanské víry, znak pro nás zabitého a vzkříšeného Ježíše. Počínejme si tak, aby nás kříž v jednotlivých etapách postní doby provázel, abychom stále více chápali tíži hříchu a hodnotu oběti, kterou Vykupitel zachránil nás všechny.*

Svatá Panna dovedla rozjímat Ježíšovu slávu skrytou v jeho lidství. Ať nám pomáhá přebývat spolu s Ním v tiché modlitbě a nechávat se osvěcovat Jeho přítomností, abychom v těch nejtemnějších nocích nosili v srdci odlesk Jeho slávy.“

Lucka

S kolárkem v kuchyni

Bylo mi řečeno, že dávno nebylo nic sladkého. Je pravda, že sladkostí nemám ve svém repertoáru nějak moc, neboť ze všech zákusků mám nejraději pořádně udělaný steak ze svíčky z mladého býka, takový pořádně upečený na povrchu a uvnitř jemný a růžový. Když jsem jej jednou naservíroval jednomu z mých přátel, tak jsem uslyšel, že je jak zákusek… Holt, ty chlapské chutě… Nicméně pokud by už mělo být něco sladkého, tak jednoznačně tíhnu k něčemu, v čem není mouka, a pokud to má v sobě kvalitní čokoládu, usmívám se od ucha k uchu, a kdyby uši nebyly, tak kol dokola hlavy. Chtěl bych dnes nabídnout něco z francouzské kuchyně, tedy nabízím zážitek elegantní, krásný, jemný, sladký a trochu tajemný… Nebudeme čarovat s francouzským názvem, protože jej prostě a jednoduše neznám, ale je to **čokoládová pěna s ovocem**. Toto dílo nám zabere necelou půlhodinu, ale potom nás ještě čeká minimálně 4 hodiny na vychlazení… Dávky jsou na 6 porcí.

Potřebujeme:

170 g kvalitní hořké čokolády, nalámané
170 g másla, nakrájeného
60 ml silné černé kávy, ideální: dvojité espresso
4 velká vejce, žloutky a bílky zvlášť
170 g krupicového cukru + 1 lžíce navíc
2 lžíce rumu
1 lžíce vody
špetka soli
1/2 lžičky vanilkového extraktu (můžeme nahradit vanilkovým aromatem - 1 lžička)

volitelně:
čerstvé maliny nebo jahody a/nebo šlehačka na ozdobu a/nebo mátové lístky (dávají se těsně před servírováním) nebo/a cokoli, co máte rádi a je to lehké…

Ve vodní lázni rozpustíme spolu čokoládu a máslo, a pak přidáme kávu. Promícháme a odložíme stranou. Do větší mísy nalijeme studenou vodu, kterou budeme potřebovat až později.

Opět ve vodní lázni šleháme žloutky s cukrem, rumem a vodou po dobu cca. 3 minut. Měla by vzniknout hladká hmota o konzistenci tekutější majonézy. Misku se žloutkovou směsí vyndáme z lázně a postavíme do mísy se studenou vodou. Naši žloutkovou směs šleháme tak dlouho, až budeme mít hustou hmotu. Teprve teď do ní přidáme čokoládovou směs.

V další míse ušleháme vaječné bílky se solí, pak pozvolna přisypeme lžíci cukru a šleháme tak dlouho, až vznikne hustý, ale ne úplně tuhý sníh. Do něj opatrně přidáme vanilkový extrakt nebo aroma. Sníh opatrně, po lžících, vmícháme do čokoládové směsi.

Čokoládovou pěnu nakládáme do nádob, ve kterých ji budeme servírovat. Může to být jedna, velká, nějaká krásná mísa, nebo šest malých misek či skleniček (třeba whiskovky). Po rozporcování dáme pěnu minimálně na 4 hodiny do chladničky. Před podáním její povrch ozdobíme malinami, jahodami a/nebo šlehačkou a/nebo mátovými lístky. Mohou také být mandarinky z plechovky nebo cokoli, co máme rádi a není nějak moc „těžké".

Pokud postavíte k ledničce ostrahu nebo na ni dáte zámek, tak pěna vydrží i několik dní. Jinak bleskurychle zmizí. Jestliže máte raději méně čokoládovou a méně nahořklou chuť, můžete použít čokoládu mléčnou (pozor, bude to hodně sladké!), nebo přidat více šlehačky, která nahořklou chuť zjemní. Přemýšlel jsem také nad pokusem připravit tuto pěnu z bílé čokolády, ale prozatím jsem k tomu nenašel odvahu. Pokud by se k tomu někdo odhodlal, prosím o sdělení, jaký byl výsledek, nebo prosím o vzorek :) Jinak zaručeně: dobrou chuť!

Przemek

Všechno je k něčemu dobré

*Krejčí, ošetřovatelka, scholistka a kostelnice ve farním kostele. To je paní **Marie Brecherová**. Známe ji?*

Napadlo Vás někdy, že budete kostelnicí?

Toto mě nikdy nenapadlo, ale od dětství se mi v kostele líbilo. Když pak zemřel můj manžel, přemýšlela jsem, co dál s životem. Nechci ho jen tak promarnit, ale chci vykonávat i nějakou veřejnou službu. A otec Przemek mi vnuknul tu myšlenku na to být kostelnicí, tak jsem si řekla, že to zkusím.

Pocházíte tedy z věřící rodiny?

Ano. Naše rodina byla vždy věřící. Nejvíce si vzpomínám na babičku, která měla na starosti kapli u Tesarčíka. Když už byla ležák, byla pro nás vždy takovou jistotou. Ležela si ve svém pokoji, nikdy si nestěžovala na svůj osud a my jsme věděli, že za ní můžeme kdykoliv přijít. Tehdy začala vyprávět a modlit se s námi. Byla pro mne knihou moudrosti. Vždy říkala, že život nebude jednoduchý, ale všechno začíná u toho, že máme víru v Boha.

Takže babička byla hlavním učitelem v mládí.

Určitě. Kromě toho mne ale formovala také schola. Díky ní jsem mohla pochopit víru ostatních, bylo to něco výjimečného. Začala jsem v ní zpívat v době komunismu, takže tehdy to bylo něco, že jsme mohli zpívat.

Jak se žena dostane ke kostelnici?

Těžko říct. Já jsem na to nikdy nepomýšlela. V mém případě to ale bylo skrze život, babičku, scholu a slovo faráře.

Co Vám přijde nejtěžší na této službě?

Samotná práce je v pohodě, ale těžké jsou spíše večery, když se zamyká, hlavně v zimě. Je tma, všichni už odešli domů a já jsem tam sama. To je pak dobré, když se mnou třeba někdo zůstane.

Co Vám to naopak přináší? Může tato služba obohatit?

Setkávám se se spoustou lidí a vidím vše i z té druhé strany. Můj farní život není jen o tom, že si přijdu v neděli za 10 minut 8 sednout do kostela, prožít mši a v 9 odejdu. Vidím, že kolem toho je spousta práce, spousta času. Je třeba otevřít, nachystat, uklidit, zavřít… Je třeba řešit i problémy typu posolení chodníku před kostelem, aby lidé neuklouzli. Kromě toho kostelník je v kostele většinou už od 6 a odchází ve 12, takže to je mnohdy oběť. A to mnozí nevidí.

Jaká je Vaše původní profese?

Jsem vyučená jako pánská krejčí, ale nebavilo mě to, takže jsem se tomu moc nevěnovala. Nicméně nejvíce jsem se našla v nemocnici jako ošetřovatelka (kde pracuji dodnes). Když mi nabídli, zda bych si nechtěla udělat ošetřovatelský kurz, pracovala jsem ve skladu a byla jsem z toho trochu vyděšená. Nicméně kurz jsem udělala a začala jsem pracovat na gynekologii, později na chirurgii a dnes jsem na očním. Je to zajímavá práce, protože mám šanci vidět, že i ti nemocní potřebují pomoc, můžu se setkat s různými osudy, lidmi. Docela jsem se v tom našla, i když to mnohdy byla velká dřina, především na chirurgii.

Přinesla Vám něco změna profese?

Ano. Když manžel začal být nemocný, nebála jsem se ho mít doma a nebála jsem se o něho starat, protože jsem vlastně věděla, co mám dělat, co mě čeká, jak ta nemoc probíhá, jak se na ni připravit. Byla jsem tehdy vděčná Bohu za to, že mě poslal i na ta těžká místa.

Takže na začátku bylo třeba změnit profesi, překousnout chirurgii a ovoce to přineslo.

Přesně. Mnohé jsem si při té profesi také uvědomila. Víš, my se mnohdy staráme nad drobnostmi, nedůležitými věcmi a tady jsem denně měla před sebou lidi, kteří trpí, umírají a vše snášejí.

Co Vám osobně pomáhá přijímat všechny těžké změny v životě?

Především víra. Můžu říct, že čím jsem starší, tím víc se učím přijímat ono „Buď vůle Tvá“. A i když to je mnohdy v životě těžké a kolikrát si v tom kostele i popláču, končím na odevzdání všeho. V životě přicházejí krize – manželské, s dětmi, osobní, pracovní… a většinou první, co nás napadne, je otázka: „Proč právě já?!“ Záhy si ale řeknu, že to je k něčemu dobré, protože Bůh ví, co dělá. Docela chápu rodiče, kterým se nedaří výchova dětí a oni si říkají: „Kde jsem udělal/a chybu?“, ale nakonec si řeknou, že to tak asi má být a snad to bude k něčemu dobré. Pak už nezbývá nic jiného, než se modlit a prosit, aby to časem pochopilo i to dítě.

Máte oblíbený urývek z Písma?

Není to sice přímo z Písma, ale každé ráno si zpívám „Každý den Pán mi sílu dává“. Vždy si uvědomím takovou tu svou malost, že to není z toho, jak já chci, ale On mi dá sílu a On je tím, s kým se nemusím bát.

Děkuji za rozhovor.

rozhovor vedla Terka

Ze života farnosti

Několik informací k hospodaření farnosti

Když jsem Vás koncem ledna poprosil o akceptaci sbírky na platy našich zaměstnanců, rozvířily se diskuze a debaty. Dorazily ke mně různé komentáře. Některé udivené, některé chápavé, některé naštvané. Každopádně za každý z nich jsem každému z Vás vděčný. Díky, že jste našli odvahu se ptát. Rozhodně je lepší se ptát, než se utápět v souzení, pomlouvání či nadávání u piva nebo kávy. Abych nastínil rozsah dotazů a komentářů, které se ke mně dostaly, uvedu jen dva extrémy: „To jako farnost nedostáváme nic z biskupství na zaměstnance?” a ten druhý: „Proč nemáme problém se sbírkou na opravy budov, ale je pro nás problém sbírka na «živé kameny»?“ Začalo se diskutovat o dalším tématu, který byl tabuizován, tedy o farních penězích. Dle mého názoru je to jen dobře, neboť vnímání toho tématu jako tabu vede k divným mýtům, polopravdám či falešným domněnkám a není pro to žádný důvod. Není ani zas až tak o čem diskutovat. Celá trvající debata také některé vedla k jednoznačně hanebnému jednání, což svědčí o dramaticky nízké kultuře těch, které to vůbec mohlo napadnout. Jedná se o několik málo situací, kdy někdo z farníků chtěl dát nějakých pár desítek korun přímo do ruky někoho z našich zaměstnanců se slovy ve stylu „to máš na svůj plat, abych nemusel dávat do sbírky”. Takové jednání je ponižující pro farní zaměstnance, ostatně bylo by pro každého člověka. Vyjadřuje pohrdání službou, kterou celému farnímu společenství prokazují, ale také jednoznačně poukazuje na totální úpadek osobní kultury dotyčného. V tom případě by byla na místě omluva – jednoznačně.

Chtěl bych na tomto místě poděkovat každému z našich farních zaměstnanců za jejich každodenní službu. Spousta věcí a skutečností v našem farním společenství funguje jen díky jejich obětavosti. To právě oni zajišťují nám všem komfort fungování ve farnosti, na který jsme si zvykli, bereme ho jako standard a vůbec standardem nemusí být. Už třeba to, že máme hudbu na všech bohoslužbách a pobožnostech, vč. pohřbů a svateb (teda kromě nedělní večerní, která je programově recitovaná); že na každou bohoslužbu máme připravený kostel a zajištěno všechno, co je k bohoslužbě nutné; že máme postaráno o kostely, kaple, faru a katechetický dům; že je postaráno o nás – kněze; že je zabezpečeno vyučování náboženství; že máme zajištěný technicky chod všech našich objektů vč. přípravy a vyřizování veškeré s tím spojené dokumentace. Navštěvuji někdy kněze v jiných farnostech, hovoříme s kněžími na různých schůzích a setkáních a jednoznačně vím, že ve většině farností to všechno není samozřejmost, a v mnohých farnostech tyto služby schází. Mnohdy si říkám, že kromě modlitby za kněžská, řeholní a misijní povolání

bychom se měli intenzivně modlit za povolání k pastorační službě laiků ve farnostech, aby nám nescházeli varhaníci, hudebníci, kostelníci, pastorační asistenti, hospodyně, bez jejichž každodenní služby by byl farní život o hodně těžší. Proto ještě jednou každému z Vás, kteří tyto služby prokazujete, děkuji, děkuji, děkuji. Onu vděčnost a úctu si tito naši bratři a sestry zaslouží od každého z nás.

Chtěl bych se tady pozastavit u otázky, zda by tyto služby měly být placené nebo nikoli. Osobně jsem toho názoru, že ano a jsem přesvědčen, že je to otázka prosté, evangelijní spravedlnosti, neboť říká náš Pán: „hoden je dělník své mzdy" (Lk 10, 7b). Pro tyto bratry a sestry, sloužící celé farnosti, je to otázka rezignace ze svého volného času, mnohdy dlouhé přípravy a přijetí na sebe povinnosti navíc. Kdyby to nedělali, měli by prostě volno. Mnohdy je to práce, které věnují celé své dny a která by měla jim a jejich rodinám zajistit živobytí, a je to normální stav. Řekneme – je to výchozí pozice, spravedlivý křesťanský standard, který nepodléhá diskuzi… a věřte mi, že nikdo z našich pracovníků nevydělává žádné velké peníze, nejsou to platy záviděníhodné. Týká se to farních zaměstnanců, tedy čtyř kostelníků, čtyř varhaníků (po konzultaci s varhaníky jsem se rozhodl neuvádět do praxe poslední doporučení Farní ekonomické rady týkající se neplacení za nedělní službu varhaníků), dále naší paní hospodyně a údržby. Trochu jiná situace je s pastoračními asistenty. Jelikož svou prací slouží nejen naší farnosti, ale i celému děkanství, je jejich příjem z 4/5 hrazen biskupstvím a z 1/5 z farních zdrojů.

Ano, jsou mezi námi i takoví, kteří svou službu vykonávají bezúplatně. Mluvíme tady o čtyřech kostelnících, pěti varhanících a všech ženách uklízejících kostel. Těm patří ještě větší naše vděčnost, neboť se rozhodli, že to, co jim ze spravedlnosti patří, věnují pro dobro celého farního společenství a je to projev obětavosti a jakási forma duchovního hrdinství. Pevně věřím, že dobrý Bůh jim to v pozemském životě, a pak i v Nebeském Království, hojně vynahradí. Za tu Vaši službu obrovské díky!

A co s příjmy? Není to žádná komplikovaná filosofie. Podívejme se na nástěnku u vstupu do kostela a zjistíme, že běžná nedělní sbírka je v rozmezí 20-25 tis. Kč, což dává měsíčně něco kolem 100 tis. Kč. Zdá se to celkem dost, ale… Ale jsme velká farnost, která má docela vysoké režijní náklady. Jedná se o částky, které jsou každý týden a každý měsíc jiné, ale pohybují se v jakž-takž předvídatelném rozpětí. Konkrétně: platy našich zaměstnanců a povinné odvody na ně (daně, sociální a zdravotní pojištění) to je kolem 45-50 tis. měsíčně, pak energie za všechny naše objekty to je částka kolem 22 tis. měsíčně… což nám dohromady dává ekvivalent tří nedělních, obvyklých sbírek. Osm měsíců v roce jsou sbírky na odeslání (na potřeby diecéze, na seminář, na misie, na TV Noe atd.), a každá farnost platí desátek ze svých příjmů na potřeby diecéze, což je v našem případě částka 80. tis. ročně, čili ony 4 sbírky z měsíců, kdy není „sbírka na odeslání". Přiznejte sami, že toho nezůstává nějak moc. Ano, ještě příjem z nájmu parkovacích míst ve farním dvoře, obchůdek v katechetickém domě a vysílače internetu na věži, dohromady necelých 50 tis. ročně. Nájmy kněžských bytů přinášejí farnosti 36 tis. Kč ročně. Máme pak dary od Vás, kteří jste se rozhodli podporovat farnost měsíčním bankovním převodem a aktuálně měsíčně tímto způsobem dostáváme 9.996,33 Kč. Samozřejmě je to nejlepší způsob podpory farnosti, a vzhledem k bankovním poplatkům za příjem mincí také nejlevnější a vřele jej doporučuji každému, kdo chce naši farnost podpořit. K tomu máme ještě „slavné" restituce, ale o tom jste si mohli přečíst minulý měsíc. Žádné jiné příjmy nejsou, takže sami můžete konstatovat, že je to hospodářství typu vylij - nalij.
Samozřejmě, jsou ještě nějaké osobní dary, nepravidelné, ale jsou také nějaké jednorázové platby typu: naladit varhany, opravit sekačku, koupit bohoslužebné zboží atd…
Nepíšu tady o mešních stipendiích, které nám dáváte za odsloužení mše sv., neboť tyto peníze nejsou penězi farními, ale jak to stanoví Kanonické právo, jsou příjmem kněze, který tu danou mši sv. slouží. V podmínkách naší farnosti jsou to prostředky určené na naše bydlení a stravu, které máme společné.

Chci poděkovat každému z Vás za každou formu podpory, za to, že díky Vám je možné fungování farnosti. Nepíšu tato slova, abych prosil nebo žebral o peníze, to vůbec ne, ale proto, abyste byli v obraze, abyste, v jakémsi náčrtu, věděli, jak to vypadá ve skutečnosti. V mnohých přetrvává přesvědčení, že jsme neskutečně bohatá farnost, ale je dobré si uvědomovat, že je to obraz z dob, kdy nás bylo v kostele 2-3 krát více, což bylo ještě v dobách, kdy jsem se do Karviné stavoval jako jáhen nebo těsně po kněžském svěcení, tedy před 15 lety. Dnešní realita je poněkud jiná, ale není špatná, jen tak akorát. A za to akorát i Jemu i Vám díky.

Przemek

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH

ve farním kostele a v kostele sv. Marka

27.03.2017-07.05.2017

(stav ke dni: 20.03.2017)

po 27.03.	7:00	Pl	Za + Łucję Šutarową
	18:00	Cz	Za zemřelé pohřbené tento měsíc beze mše svaté
út 28.03.	7:00	Cz	Za úspěšně vykonanou maturitní zkoušku synovce, správné rozhodnutí do budoucna podle Boží vůle, zdraví a požehnání celé jeho rodině
st 29.03.	7:00	Pl	Za + Julię Chyrowską, męża, syna, córkę i synową, za rodzinę Chyrowską, Kolkową i dusze opuszczone
	18:00	Cz	Za + Marii a Arnošta Kijonkovy, rodiče z obou stran, sestru s manželem, bratra, s prosbou o ochranu a dary Ducha Svatého pro celou živou rodinu
čt 30.03.	7:00	Cz	Za + Petra Ivanča, s prosbou o ochranu živé rodiny
	18:00	Pl	Na podziękowanie za 50 lat życia małżeńskiego, z prośbą o błogosławieństwo i opiekę Bożą na dalsze lata
pá 31.03.	7:00	Pl	Za + Františka Balasa (9.roczn.+), rodziców z obu stron oraz za żywe rodziny, powierzając je opiece Bożej
	18:00	Cz	Za + Františka Fialku, + rodiče z obou stran a za živou rodinu
so 01.04.	7:00	Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	18:00	Pl	Za + Bogusława Skwarło (5.roczn.+), z prośbą o jego szczęśliwą wieczność
ne 02.04.	6:30	Pl	Za + Lindę Kubiszową
	8:00	Cz	Na poděkování Bohu za přijatá dobrodiní, s prosbou o další, dar víry, Boží pomoc, dary Ducha Svatého a ochranu Panny Marie pro celou rodinu
	9:30	Pl	Za + rodziców Rudolfa i Kateřinę Macurów oraz + rodziców z obu stron
	11:00	Cz	Za + Amálii Szkutovou, manžela a rodiče Radecké, s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu a přímluvu Panny Marie
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 03.04.	7:00	Pl	Za + Justínę Hulíkową, rodzeństwo, dusze w czyśćcu, za + Danutę Bolkową, rodziców, brata oraz za + Josefa Dobrovolnego
	18:00	Cz	Za + Helenu Přikrilovou a jejího + syna Petra Přikrila
út 04.04.	7:00	Cz	Za rodiče Plichtovy a Kovařikovy a za celou živou rodinu do ochrany Matky Boží
st 05.04.	7:00	Pl	Za + Magdalenę Zawiszową, jej męża, 2 synów z żonami, 3 córki oraz za całą żywą i + rodzinę Zawiszów, Poledników, Bernatików, Spańhelów, Szulhanów i dusze w czyśćcu
	18:00	Cz	Za + rodiče Krokošovy a Kurníkovy a za živé rodiny do ochrany Boží
čt 06.04.	7:00	Cz	Za nová duchovní povolání
	18:00	Pl	Dziękczynna za wszystkie dobra otrzymane w ciągu 25 lat życia, z prośbą o błogosławieństwo, zdrowie, pomoc i opiekę Bożą dla rodziny, parafii i wszystkich chrześcijan
pá 07.04.	6:00	Cz	Za + Ondřeje Capka (nedož. 70) a za živou rodinu
	7:00	Pl	Za + Wilhelma Burka, żonę Marię oraz za żywą rodzinę do Opatrzności Bożej
	18:00	Cz	Za + Emílii Sztefkovou (nedož.83) a za celou živou rodinu Sztefkovou
so 08.04.	7:00	Cz	Za + manžela Stanislava Macuru, za + sestru, za + rodiče z obou stran
	18:00	Pl	Za + Antoniego Brodę, + rodzinę Brodów i Zolichów oraz do Opatrzności Bożej za żywą rodzinę
ne 09.04.	6:30	Pl	Za + Jana i Annę Jastrzębskich, + Franciszka Karasa i jego rodzinę, za + rodzinę Kolkową, z prośbą o zdrowie i błogosławieństwo Boże dla żyjących członków rodziny
	8:00	Cz	Za + rodinu Vnukovou, s probou o zdraví a Boží požehnání pro Renátku, Lenku, Vladimíra a Štefánii
	9:30	Pl	Za + Zdenka Peszla, rodziców i rodzinę z obu stron oraz za żyjącą rodzinę, powierzając ją Opatrzności Bożej
	11:00	Cz	Za + rodiče Jozefa a Vlastu odrobiňákovy a za celou žijící rodinu
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 10.04.	7:00	Pl	Za + rodzinę Dawidów
	18:00	Cz	Za + Hedviku Owczarzovou a za + z rodiny
út 11.04.	7:00	Cz	Za + Barbaru Volnou, manžela, sestru Františku a jejího manžela Pavla
st 12.04.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za živé a + členy rodiny Jastrzembské
čt 13.04.	18:00	Cz	**Večeře Páně** Za živé a + kněze
pá 14.04.	15:00	Pl	**Liturgia Męki Pańskiej**
so 15.04.	20:00	Cz /Pl	**Paschální vigilie** Za naše farní společenství a za dobrodince naší farnosti
ne 16.04.	6:30	Pl	Za + Józefa Krupę, z prośbą o dar zdrowia dla całej rodziny
	8:00	Cz	Za + rodiče Jana a Anežku Vranovy, rodinu Vrtělovou a do ochrany Boží za živé rodiny
	9:30	Pl	Dziękczynna z okazji życiowego jubileuszu, z prośbą o zdrowie i łaski Boże na kolejne lata oraz wstawiennictwo Panny Maryi
	11:00	Cz	Za + rodinu Gálovou, manžela Jaroslava, syny Jaroslava a Lubomíra a za + rodinu Kučakovou a Guldovou
	18:45	Cz	Za + Marii Kolkovou, za živé členy rodiny do ochrany Panny Marie a s prosbou o dar víry a obrácení

po 17.04.	6:30	Pl	Za + Ferdynanda i Monikę Stachura (1.roczn.+) oraz za + rodziców i rodzeństwo z obu stron
	8:00	Cz	Za + Jana Hutníka, za rodiče z obou stran a za živé rodiny, s prosbou o přímluvu Panny Marie Ustavičné pomoci
	9:30	Pl	Za + z rodziny Holleinów, Kůtów, Faranów i Loterów
	11:00	Cz	Za + Jana Kotlorze, Adélu, Viléma a Rudolfa Brodovy a rodinu Siderovou
út 18.04.	7:00	Cz	Za + rodinu Durczokovou, prarodiče Jana a Annu, rodiče Evžena a Irenu, bratra Jana a jeho ženu Hedviku, za + rodinu Patkanovou a za žijící členy rodiny z obou stran
st 19.04.	7:00	Pl	Za + Hildegardę i Maksymiliana Bielczyków, rodziców i rodzeństwo z obu stron, za żyjących członków rodziny do Opatrzności Bożej
	18:00	Cz	Za + rodiny Pohromové, Kolenčíkové, Francírkové a za Hanku Zábojníkovou
čt 20.04.	7:00	Cz	Za + Elżbietu Kowalovou, manžela Miroslava a syny Henryka a Jana
	18:00	Pl	Dziękczynna za przyjęte łaski, z prośbą o dalszą opiekę i błogosławieństwo Boże
pá 21.04.	7:00	Pl	Dziękczynna za otrzymane łaski, z prośbą o błogosławieństwo, zdrowie i opiekę na kolejne lata
	18:00	Cz	Za společenství živého růžence
so 22.04.	7:00	Cz	Za + Eduarda Miecha, vnuka Davídka a za rodiče z obou stran
	18:00	Pl	Za syna, dziękując za jubileusz życiowy, z prośbą o dary Ducha Świętego dla całej jego rodziny, za rodzinę Adamusów, Dziurików, powierzając ją opiece Panny Maryi oraz za + teścia
ne 23.04.	6:30	Pl	Za Marię i Józefa Wierzgoniów, 2 synów, córkę, synową, wnuka oraz za całą żywą i + rodzinę Wierzgoniów i Hermanów
	8:00	Cz	Za + rodiče Irenu a Fridricha Littomerické aza živou rodinu
	9:30	Pl	Za żywych i + członków rodziny Hanzlów, Klusów i Klimszów
	11:00	Cz	Za + Rudolfa Valíčka a do ochrany Boží za živou rodinu
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 24.04.	7:00	Pl	Za + Emilię Chmielową (40.roczn.+), za + męża Franciszka, syna Józefa oraz za rodzinę z obu stron
	18:00	Cz	Za zemřelé pohřbené tento měsíc beze mše svaté
út 25.04.	7:00	Cz	Za + rodinu Slovákovou a do ochrany Matky Boží za živé rodiny
st 26.04.	7:00	Pl	Za rodzinę Owczarzy
	18:00	Cz	Za Juraje Hreuse, rodiče z obou stran a duše v očistci
čt 27.04.	7:00	Cz	Za + Zlatici Šafovou, Gretku Tobolovou a Luboše Twardzika
	18:00	Pl	Za + rodziców Marię i Ondřeja Zobalów, wujków Tibora i Františka
pá 28.04.	7:00	Pl	Dziękczynna za 70 lat życia oraz opiekę, z prośbą o Boże błogosławieństwo i wstawiennictwo Matki Bożej na kolejne lata
	18:00	Cz	Za + rodiče Jana a Bronislavu Uherkovy, + Anežku a Ferdinanda Masaříkovy, + syna Miroslava, + sestru Marii a Aloise Trzaskalikovy, za duše v očistci a za živé rodiny do ochrany Boží a Panny Marie Fryštátské
so 29.04.	7:00	Cz	Za + manžela Aloise Michla, jeho + rodiče Josefa a Amálii Stasiekovy, Jindřicha a Annu Korbasovy a za živé rodiny do ochrany Boží
	18:00	Pl	Za + Emilię i Stanisława Szostek, + rodzinę Burzyński, Czernek oraz za dusze w czyśćcu
ne 30.04.	6:30	Pl	Za + z rodziny Brodów i Owczarzy oraz do Opatrzności Bożej za żywych członków rodzin
	8:00	Cz	Za + Eliáše Virostka, manželky Annu a Parasku, syny Michala, Josefa, dceru Marii a za živé rodiny
	9:30	Pl	Za + Leontynę i Stanisława Lalurnych, synową Martę, zięcia Jana, za żywych i + z rodziny Lalurny, Kowala, Zdziebło i Zoń
	11:00	Cz	Za + rodiče Alexandru a Aloise Bonczkovy, za Terezii a Josefa Polakovy, syna Josefa, s prosbou o Boží ochranu a požehnání pro celou rodinu Bonczkovou
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 01.05.	7:00	Pl	Za + Anielę Słowikową, męża Henryka i brata Gerharda Wilczka
	18:00	Cz	Za + Květoslavu Nytrovou (2.výr.+) a za živé rodiny
út 02.05.	7:00	Cz	Za + rodiče Evžena a Ludmilu Kubicovy a za rodiče z obou stran
st 03.05.	7:00	Pl	Za + Henryka Tomiczka i rodzinę
	18:00	Cz	Za + rodiče Emilii a Štefana Grygerkovy, jejich syna Mariana a babičku Viktorii Martinkovou
čt 04.05.	7:00	Cz	Za + Viléma Wachtarczyka, manželku, sourozence z obou stran a rodiče z obou stran
	18:00	Pl	Za + z rodziny Rudek
pá 05.05.	6:00	Cz	Za živou a + rodinu Chudobovou
	7:00	Pl	Za + Annę i Jana Wojnarów, syna Eduarda, rodziców z obu stron, rodziny Wojnarów, Landeckich, za dusze opuszczone, z prośbą o łaski Boże dla żyjących członków rodziny
	18:00	Cz	Za + Rudolfa Nowaka, Ervína Wawreczku, bratry Karla a Jindřicha, rodiče z obou stran a za živé rodiny
so 06.05.	7:00	Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	18:00	Pl	Za naszą rodzinę parafialną
ne 07.05.	6:30	Pl	Za + Andělę Szostkową, męża i rodzinę Szostkową, z prośbą o Boże błogosławieństwo dla żywych członków rodzin oraz wstawiennictwo Panny Maryi
	8:00	Cz	Za + sourozence, zetě, paní Szymikovou, za + rodiče z obou stran a za živé rodiny do ochrany Boží
	9:30	Pl	Za + Annę i Wilema Macurów, Genowefę i Jana Zajgierów, ich córkę Annę Zajgier oraz z prośbą do Panny Maryi Frysztackiej o zdrowie dla żywej rodziny
	11:00	Cz	Za + Jiřího Ondráčku, celou + rodinu Ondráčkovou a Žilovou a za duše v očistci, na které nikdo nepamatuje
	18:45	Cz	Za + Žofii Pieczonkovou a + Bronislava Ganczarczyka

Omlouváme se za případné chyby ve jménech, úmyslech a časech mší svatých.
Naleznete-li takovou chybu, kontaktujte nás, prosím.

Příští číslo *Naší farní rodiny* vyjde v neděli **30.04.2017**

Uzávěrka v pátek **21.04.2017**

Pravidelná setkávání farních společenství:

Angličtina (Beginner)	středa 18:00-19:30
Angličtina (Elementary)	pondělí 18:00-19:30
Biblická hodina	1. a 3. čtvrtek v měsíci v 19:00
Biblické společenství	úterý v 18:00
Farní volejbal	pátek 19:00 (ZŠ Dělnická)
Komorní sbor	pondělí 16:15-17:45
Ministranti	1. a 4. pátek v měsíci v 16:30
Neokatechumenátní cesta	2. a 4. čtvrtek v měsíci v 19:00
Podávající sv. přijímání	4. sobota v měsíci v 19:00
Polska schola	środa o godz. 15:00
Schola (česká)	každý pátek v 16:30, každou neděli po „osmové“ mši sv.
Scholička	každý pátek v 15:25
Společenství „Pro všechny“	2. a 4. čtvrtek v měsíci v 9:30
Společenství mládeže	2. a 4. pátek v měsíci v 19:00
Společenství mladých manželů	1. pondělí v měsíci v 17:00
Společ. Sekulárního františkánského řádu	4. neděle v měs. v 15:00 (katech. dům)
Společenství starších manželů	3. úterý v měsíci v 19:00
Společenství středních manželů	2. nebo 3. úterý v měsíci ve 20:00
Varhaníci	2. sobota v lichém měsíci v 19:00
Zvoníci	3. pátek v měsíci v 19:00

Adorace, pobožnosti:

Každý čtvrtek– začíná bezprostředně po ranní mši svaté společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (CZ), ukončení vedené, v 17:00 (po celou dobu postní) společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (PL) a svátostným požehnáním.

1. pátek v měsíci – 07.04. - eucharistická pobožnost s modlitbou Litanií k Srdci Ježíšovu, zásvětnou modlitbou a svátostným požehnáním: bezprostředně po ranní mši svaté PL; a v 17:00 hod. (CZ). Od 16:00 hod. možnost tiché adorace Krista v Eucharistii. Po večerní mši svaté adorace s modlitbou chval, díků a proseb.

Návštěvy nemocných:

pátek 07.04. od 9:00 hod.

03.04. předvelikonoční návštěva nemocných, ke kterým kterým kněží nechodí pravidelně, každý měsíc. Nemocné je možné přihlásit do neděle 02.04. na tel. čísle 596 314 455.

każdy czwartek o godz. 17:20 **Droga Krzyżowa** PL - prowadzona przez parafian

každý pátek v 17:20 **Křížová cesta** CZ - vedená farníky

24.04 v 19:00 hod. na faře - **formační setkání varhaníků**

2 kwietnia, 5. niedziela Wielkiego Postu o godz. 15:00 **Gorzkie Żale** z kazaniem pasyjnym, część 3.

Výjezd na představení Umučení Páně do divadla v Cieszynie bude v **sobotu 8.04 v 15:00 hod**. z parkoviště u Prioru. Samotné představení bude v 16:00 hod. Máme k dispozici 30 vstupenek. Cena 250 Kč pro dospělé nebo 150 Kč pro děti. Přihlášky a platba do neděle 02.04 v zákristii.

Rozšířená možnost předvelikonoční zpovědi:

- **středa 05.04.** od 9:00 do 11:00 a od 15:00 do 17:50 hod.
- **čtvrtek 06.04.** od 9:00 do 11:00 a od 15:00 do 17:50 hod.
- **pátek 07.04.** od 15:00 do 17:50 hod.
- **sobota 08.04.** od 9:00 do 11:00 hod.
- **neděle 09.04.** od 15:00 do 18:45 hod. **(budou také cizí zpovědníci),**
  v 15:00 hod. postní kající pobožnost ve farním kostele ve Fryštátě (CZ).
- **pondělí 10.04**. od 9:00 do 11:00 a od 15:00 do 17:50 hod.
- **úterý 11.04.** od 9:00 do 11:00 a od 15:00 do 17:30 hod.
- **středa 12.04.** - půl hodiny před bohoslužbami.

Prosíme, neodkládejte velikonoční zpověď na poslední chvíli. Během Paschálního tridua a Velikonočních svátků se zpovídat nebude. Pamatujme, že z církevních přikázání vyplývá povinnost pro každého katolického křesťana, aby přijal Tělo Páně právě v době velikonoční, tedy před-velikonoční zpověď je tou nejdůležitější během celého roku.

Milí farníci,

říká se, že změna je život a tak přišla změna i v mém životě. Práce na faře mě moc bavila, ale možná nastal čas učit se zase něčemu novému, proto jsem přijala nabídku z Katechetického a pedagogického centra naší diecéze. Proto chci krátce poděkovat Vám všem za spolupráci, ochotu, vstřícnost a vůbec za společně strávených téměř deset let ve službě farnosti. Chci také poprosit za odpuštění, když jsem Vás v něčem zklamala a za chvíle, kdy mně ochota a vstřícnost scházely. Měním práci, ale neměním farnost, takže se dál uvidíme na bohoslužbách, při katechezi nebo na farních akcích... Tak moc díky a naviděnou :-)

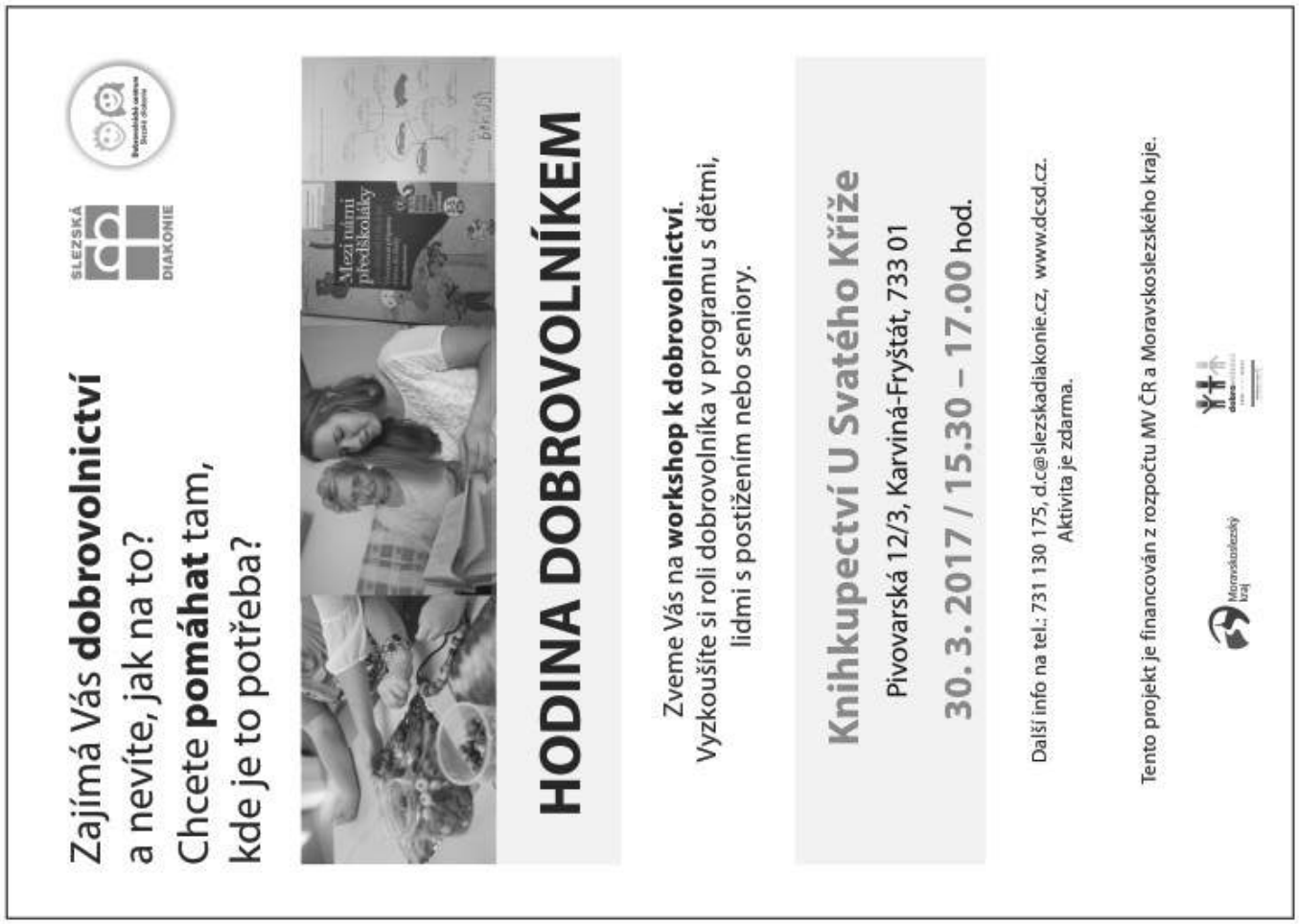
Basia Tomanková

Basiu,

dovolím si, za celou naši farnost, všechny farníky a také za všechny kněze, kteří pracovali a pracují v naší farnosti, a tedy i sám za sebe, Ti říct obrovské díky za těch 10 let, které jsi darovala našemu farnímu společenství. Není možné vyjmenovat všechno to, co nese v naší farnosti znamínko Tvého působení a práce a za to všechno díky. Za starost, zodpovědnost, spolehlivost, za to, že bylo a je vidět nejen to, že pro farnost pracuješ, ale také že pro farnost žiješ a dýcháš spolu s ní. Na novém místě v Katechetickém a pedagogickém centru naší diecéze Ti přeji, za nás za všechny a také sám za sebe, aby Ti Pán dával všechno to, co je zapotřebí k tomu, abys neustále viděla smysl Tvého působení a Tvoje práce přinášela mnoho dobrého ovoce jak pro Tebe, tak i pro ty, kterých dobro budeš mít na zřeteli. Ať jsi šťastná a všechno, co budeš dělat, ať je provázeno Hospodinovým požehnáním. A ještě jedno, pamatuj, pořád a nadále jsi tady doma. Slibujeme a také prosíme o modlitební a lidské společenství a doprovázení.

Przemek

Velikonoční svátky

ve farním kostele Povýšení sv. Kříže ve Fryštátě

***Květná neděle* 09.04.** mše svaté jako obvykle o nedělích. **Požehnání ratolestí** bude během bohoslužeb **v 8:00 a v 9:30 hod.** Začátek obou mší u kostela sv. Marka o 15 min. dříve, pak průvod s ratolestmi do farního kostela.

Všechny bohoslužby po celý Svatý týden budou ve farním kostele Povýšení sv. Kříže.

***Zelený čtvrtek* 13.04.**

- **9:00 hod.** - **Missa Chrismatis**, mše svatá s posvěcením oleje nemocných, oleje katechumenů, svatého Křižma a obnovením kněžských závazků v katedrále Božského Spasitele v Moravské Ostravě
- **18:00 hod.** - **mše sv. s umýváním nohou** (CZ)
- **do 21:00 hod.** - možnost **adorace** v Getsemanské zahradě.

***Velký pátek* 14.04. – den přísného půstu**

- **8:30 hod.** - **ranní chvály** (CZ) a pak obnovení adorace v Getsemanské zahradě do 14:30 hod.
- **15:00 hod.** - **liturgia Męki Pańskiej** (PL)
- **do 19:00 hod.** - možnost **tiché adorace** u Hrobu Páně

***Bílá sobota* 15.04.**

- **8:30 hod.** - **jutrznia** (PL) a pak obnovení adorace u Hrobu Páně – do 19:00 hod.
- **20:00 hod.** - **Paschální Vigilie** – liturgie Zmrtvýchvstání s obnovou křtu (CZ/PL), do kostela si s sebou vezměte (křestní) svíce.

Neděle* 16.04., *slavnost Zmrtvýchvstání Páně

- **6:30 hod.** - msza św. (PL)
- **8:00 hod.** - slavná mše svatá s požehnáním velikonočních pokrmů (CZ)
- **8:00 hod.** - mše svatá v sanatoriu (CZ)
- **9:30 hod.** - uroczysta msza św. z błogosławieństwem pokarmów wielkanocych (PL)
- **11:00 hod.** - mše sv. (CZ)
- **15:00 hod.** - velikonoční nešpory (CZ) i nabożeństwo eucharystyczne z błogosławieństwem (PL)
- **18:45 hod.** - mše sv. (CZ)

***Pondělí velikonoční* 17.04.**

mše svaté jako obvykle o nedělích, přičemž **nebude mše svatá v 8:00 hod. v sanatoriu** a **nebude** také **večerní** mše sv. v 18:45 hod.

ve farním kostele sv. Petra z Alkantary v Dolech

***Květná neděle* 09.04. v 9:30 hod.** msza św. z błogosławieństwem palm (PL)

***Zelený čtvrtek* 13.04.**

- **17:00 hod.** - msza św. Wieczerzy Pańskiej (PL)

***Velký pátek* 14.04. – den přísného půstu**

- **17:00 hod.** - liturgie Umučení Páně (CZ)

***Bílá sobota* 15.04.**

- **18:00 hod.** - Paschální Vigilie s obnovou křtu (CZ/PL)

Neděle* 16.04., *slavnost Zmrtvýchvstání Páně

- **9:30 hod.** - slavná mše sv. s požehnáním velikonočních pokrmů (CZ)

***Pondělí velikonoční* 17.04.**

- **9:30 hod.** - msza św. (PL)

A oto nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi. Albowiem anioł Pański zstąpił z nieba, podszedł, odsunął kamień i usiadł na nim. Postać jego jaśniała jak błyskawica, a szaty jego były białe jak śnieg. Ze strachu przed nim zadrżeli strażnicy i stali się jakby martwi.
„Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych? Nie ma Go tutaj; zmartwychwstał.“

Mt 28, 2-4; Łk 24,5

Je velikonoční ráno.
Pro tebe vstal Pán z mrtvých.
Probuď se, nejsi sám!
V tvých rukách je potvrzení
nebo vyvrácení svědectví, že Kristus je
Světlo
Život
Vítězství.
I ty stojíš před odvaleným kamenem.
Je velikonoční ráno.
On bojoval za nás
a jeho vítězství je i naše vítězství.
Radujme se z něho.

Požehnané Velikonoce přejí karvinští kněží